[2020] 2 எஸ்.சி.ஆர் 859

மாண்புமிகு உச்சநீதிமன்றம்

இந்திய ஒன்றியம்

–எதிர்–

தி./ள். அசோசியேட்டட் கன்டெய்னர் டெர்மினல் லிமிடெட்

(உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண்.4490/2008)

பிப்ரவரி 14, 2020

[மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. ஏ.எம்.கான்வில்கர்,

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. ஹேமந்த் குப்தா

மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. தினேஷ் மகேஸ்வரி]

சுங்கச் சட்டம், 1962: பிரிவுகள் 61, 63, 72 மற்றும் 150 – சுங்க வரி விதிப்பு – இறக்குமதியாளர்/உரிமையாளர் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களை விடுவிக்க கோரவில்லை எனில், கிடங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களை ஏலத்தில் விற்பனை செய்தல் – பிரிவு 61ன் படி சரக்குகள் கிடங்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும் தேதியிலோ அல்லது இறக்குமதியாளர் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சரக்குகளுக்கு அனுமதி கோரத் தவறிய காரணத்தினால் விற்பனை செய்யப்பட்ட தேதியிலோ சுங்க வரி கணக்கிடப்படுமா? – முடிவு : மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியத்தால் 28.11.2001 அன்று வெளியிடப்பட்ட சுற்றறிக்கையின் அடிப்படையில், சுங்க வரி விற்பனை விலையில் கணக்கிடப்பட வேண்டும், ஆனால் கிடங்கின் அனுமதிக்கப்பட்ட காலம் முடிந்துவிட்டதாகக் கருதப்படும் தேதியில் செலுத்த வேண்டிய வரி அல்ல – வாரியத்தின் இத்தகைய சுற்றறிக்கை வருவாய்த் துறையைக் கட்டுப்படுத்தும் – எனவே, சுங்க வரி செலுத்தப்படுவது, கிடங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களை விற்பனை செய்வதிலிருந்து கிடைக்கும்

விற்பனை வருமானத்தின் அடிப்படையில்தான், நுழைவுச் சீட்டைத் தாக்கல் செய்யும் நேரத்தில் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட கிடங்கு காலம் முடிவடையும் தேதியில் செலுத்தப்பட வேண்டிய சுங்க வரி அடிப்படையில் அல்ல.

மேல்முறையீட்டில் தீர்வளித்த நீதிமன்றம் தீர்மானித்ததாவது :–

1. உள்நாட்டு நுகர்வுக்காக இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு பொருந்தும் வரியை, உள்நாட்டு நுகர்வுக்காக இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு பொருந்தும் வரியாகக் கருதி, அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு மேல் சுங்கக் கிடங்கில் இருந்த பொருட்களுக்கு சுங்க வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டும் என்று இறக்குமதியாளர் கோரிய ஒரு வழக்கு கேசராம் ஆகும். சட்டத்தின் பிரிவு 61 இன் கீழ் வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் சரக்குகளை ஒரு கிடங்கில் வைத்திருக்க முடியும் என்று இந்த நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது, எனவே, பிரிவு 68 மற்றும் பிரிவு 15 (1) (b) ஆகியவை அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புடன் மற்றும் அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அப்பால் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புடன் சரக்குகள் கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டால் மட்டுமே பொருந்தும். தற்போதைய வழக்கு இறக்குமதியாளருக்கு சுங்க வரி வசூலிக்கப்பட்ட வழக்கு அல்ல. இறக்குமதியாளர் கிடங்கின் அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் பொருட்களை விடுவிக்க கோரவில்லை. எனவே அதிகாரியின் அனுமதிக்கும் பிறகும், இறக்குமதியாளரால் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களை விடுவிக்க கோரிய தவறியதன் காரணமாக ஏலமிடப்பட்ட வழக்காகும். எனவே கேசோரம் வழக்கு இவ்வழக்கிற்கு பொருந்தாது.

கேசோராம் ரேயான் –எதிர்– சுங்க வசூலிப்பாளர், கல்கத்தா, (1996) 5 எஸ்சிசி 576 : [1996] 5 சப்ளிமெண்ட் எஸ்.சி.ஆர் 77 – இவ்வழக்கிற்கு பொருந்தாது.

2. பிரிவு 63 இன் நோக்கம், இறக்குமதியாளரிடமிருந்து கிடங்கு–உரிமையாளர் வாடகை அல்லது கிடங்கு கட்டணங்களை மீட்டெடுப்பதை உறுதி செய்வதாகும். பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பொருட்களைத் தவிர மற்ற பொருட்கள் சட்டத்தின் எந்தவொரு வகையத்தின் கீழ் விற்கப்பட்டால் விற்பனை வருமானத்தை விநியோகிப்பதை சட்டத்தின் பிரிவு 150 மேற்கொள்கிறது. சட்டத்தின் பிரிவு 150 இன் கீழ் உரிமை கோரப்படாத / விடுவிக்கப்படாத சரக்குகளை அகற்றுதல் / விற்பனை செய்வதன் மூலம் கிடைக்கும் விற்பனை வருமானத்தை பிரித்தல் தொடர்பான நடைமுறையில் உள்ள வேறுபாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு மத்திய ஆயத்தீர்வை மற்றும் சுங்க வாரியம் 28.11.2001 அன்று ஒரு தெளிவுரை வெளியிட்டது. உரிமை கோரப்படாத/தீர்க்கப்படாத பொருட்களை விற்பனை செய்வதிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை கூட்டு வரி விலையாகக் கருதி, சுங்க வரி பின்னோக்கி கணக்கீடு செய்வதன் மூலம் நிர்ணயிக்கப்படும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. தீர்வையைக் கணக்கிடுவதற்கு, விற்பனை செலவுகள் அல்லது வேறு எந்த கட்டணத்திற்கும் எந்தப் பிடித்தமும் அனுமதிக்காமல் மொத்த விற்பனை வருமானத்தை கூட்டுவரி விலையாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியத்தால் வெளியிடப்பட்ட சுற்றறிக்கையின் படி, சுங்க வரியை விற்பனை விலையில் கணக்கிட வேண்டும், கிடங்கின் அனுமதிக்கப்பட்ட காலம் காலாவதியாகும் தேதியில் செலுத்த வேண்டிய தீர்வையில் அல்ல. வாரியத்தின் இத்தகைய சுற்றறிக்கை வருவாய்த் துறையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. எனவே, சுங்க

வரி செலுத்தப்படுவது என்பது கிடங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களை விற்பனை செய்வதிலிருந்து கிடைக்கும் விற்பனை வருமானத்தின் அடிப்படையில் தான், நுழைவுச் சான்றிதழை தாக்கல் செய்யும் நேரத்தில் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட கிடங்கு காலம் முடிவடையும் தேதியில் செலுத்த வேண்டிய சுங்க வரி அடிப்படையில் அல்ல.

பார்வையிடப்பட்ட தீர்முடிவுகள்

[1996] 5 சப்ளிமெண்ட் எஸ்.சி.ஆர் 7 பொருந்தாது பத்தி 3

உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு : உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண். 4490/2008.

புதுடெல்லியில் உள்ள டெல்லி உயர்நீதிமன்ற நீதிப்பேராணை மனு 7995/2005 இல் 28.11.2007 தேதியிடப்பட்ட தீர்ப்புரை மற்றும் உத்தரவிலிருந்து எழுகிறது.

மேல்முறையீட்டாளர்களுக்காக – துஷார் மேத்தா மத்திய அரசுக்கான தலைமை வழக்குரைஞர், கே.ராதாகிருஷ்ணன், மூத்த வழக்குரைஞர், திருமதி.பி.சுனிதா ராவ், திருமதி.நீலம் சந்த், திருமதி.ஷிரின் கஜூரியா, சங்கர் தியோட், பி.கிருஷ்ண பிரசாத்.

எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்காக – ரூபேஷ் குமார், திருமதி பங்கூரி ஸ்ரீவஸ்தவா, ராஜீவ் சர்மா, திருமதி நீலம் ஷர்மா.

எதிர்மனுதாரர் தரப்பு வழக்கறிஞர் – ருபேஸ்குமார், பங்குரி ஸ்ரீவஸ்தவா, ராஜூசர்மா, நீலம்சர்மா

நீதிமன்ற தீர்ப்புரை மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. ஹேமந்த் குப்தா அவர்களால் பகரப்படுகிறது.

1. தில்லி உயர்நீதிமன்றத்தால் 28.11.2007 ஆம் தேதியன்று பிறப்பித்த உத்தரவுக்கு எதிராக தற்போதைய மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட உத்தரவின்படி,

எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட நீதிப்பேராணை மனு அனுமதிக்கப்பட்டு, மேல்முறையீட்டாளர்களால் 17.02.2005 மற்றும் 19.04.2005 தேதியிட்ட கடிதங்கள் மூலம் எழுப்பப்பட்ட கோரிக்கை சட்ட அதிகாரமற்றது என்று கண்டறியப்பட்டது, எனவே, ஆண்டுக்கு 12 விழுக்காடு வட்டியுடன் சேர்த்து ரூ.27,47,146/– திருப்பித் தருமாறு மேல்முறையீட்டாளருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

2. தி/ள். குஷாங் அப்பரேல் லிமிடெட் நிறுவனமானது சிசிடிவி பொருட்களை இறக்குமதி செய்து, 09.02.2001 ஆம் தேதியிட்ட ஆறு ரசீதுகளை பதிவு செய்தது. ஃபரிதாபாத்தில் உள்ள உள்நாட்டு கொள்கலன் கிடங்கில் சுங்கச் சட்டம், 1962 (சுருக்கமாக, 'சட்டம்') பிரிவு 59 இன் படி அத்தகைய பொருட்களை ஒரு வருடத்திற்கு கிடங்கில் வைக்க சுங்கத் துறையால் அனுமதிக்கப்பட்டது. பத்திர காலம் 28.02.2002 அன்று முடிவடைந்தது. ஆனால் இறக்குமதியாளர் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களை அப்புறப்படுத்தாததோடு பண்டக காப்பகத்திற்கான வாடகையையும் செலுத்தவில்லை. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களை பொது ஏலத்தில்/ஒப்பந்தப் புள்ளியில் விற்பனை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படும் என்று கிடங்கு தனது நிலுவைத் தொகையைத் திரும்பப் பெறுவதற்கான அறிவிப்புகளை வெளியிட்டது. சுங்க அதிகாரிகளின் ஒப்புதலுடன், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் சட்டத்தின் பிரிவு 63(2) இன் கீழ் ஏலத்தின் மூலம் ரூ.1,52,04,176/–க்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் மதிப்பீட்டில் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டன. இருப்பினும், பொருட்களை முழுவதுமாக விற்பனை செய்ய முடியவில்லை. 04.09.2002 அன்று நடைபெற்ற இரண்டாவது ஏலத்தின் மதிப்பு ரூ.1,36,83,759/– ஆகவும், 07.05.2003 அன்று நடைபெற்ற மூன்றாவது ஏலத்தில் ரூ.54,44,650/– ஆகவும் மதிப்பீட்டுத்

தொகை குறைக்கப்பட்டது. அதிகபட்சமாக ரூ.35 லட்சத்துக்கு ஏலம் எடுக்கப்பட்டது. ஏலம் உறுதி செய்யப்படவில்லை.

3. அதன்பிறகு ஏல கிரையமானது மீட்டெடுக்கப்பட்டு, இறக்குமதி பொருட்கள் பண்டக சாலையிலிருந்து விற்பனைக்காக மீண்டும் ரூ.33 இலட்சத்திற்கு 03.12.2003 ஆம் தேதி வரை ஒப்பந்தப்புள்ளி கோரப்பட்டது. இறுதியாக 31.08.2004 ஆம் தேதி ரூ.30 இலட்சமாக குறைக்கப்பட்டது. இந்த ஏல நடவடிக்கையின் போது ரூ.41,44,555/– அதிகபட்சமாக ஏலம் பெறப்பட்டது. உதவி ஆணையர் கடந்த 12.10.2004 க்கு பிறகு இறக்குமதி பொருட்களை பழைய பத்திரங்களின் அடிப்படையில் கழிக்கக்கூடாது என்றும், இந்த வழக்கானது பிரிவு 68 இன் கீழான வழக்கு அல்ல என்றும், பிரிவு 72 இன் கீழ் செலவு தொகை செலுத்த வேண்டும் என்று கேசோராம் ரேயான் –எதிர்– சுங்க வசூலிப்பாளர், கல்கத்தா, (1996) 5 எஸ்சிசி 576 என்ற வழக்கின் தீர்ப்பின் படி ஏலமானது பிரிவு 105 இன் படி நடைபெற வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

4. அதன்பிறகு சுங்கதுறை உதவி ஆணையர் கடந்த 02.02.2005 ஆம் தேதி ரூ.27,47,146/– தொகைக்கு வங்கி பொறுப்புறுதி பத்திரமும், ஏலம் எடுத்தவர் ரூ.2,05,323/– செலுத்தியும், ஏலக்கிரைய செலவுத்தொகையாக ரூ.11,92,080/– தீர்வை செலுத்திய பிறகு பண்டங்களை விடுவித்தார். எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் தீர்வை மற்றும் வங்கி பொறுப்புறுதி தொகையை செலுத்திய பிறகு 04.03.2005 ஆம் தேதி மீதமுள்ள தொகையான ரூ.27,47,146/– செலுத்த வேண்டும் என்றும், தவறும்பட்சத்தில் வங்கி பொறுப்புறுதி தொகை ரத்து செய்யப்படும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. பின்னர், 19.04.2005 அன்று, கூடுதல் ஆணையர், மத்திய கலால் தலைமை ஆணையர் இந்த விவகாரம் 17.02.2005 அன்று வாரியத்தின் தெளிவுபடுத்தலுடன் தீர்க்கப்பட்டதாகவும், நிலுவையில்

உள்ள சுங்க வரிகளை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்றும் கருதுவதாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு தெரிவித்தார். வங்கி பொறுப்புறுதி பத்திரத்தில் கோரப்பட்டது சம்மந்தமாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் நீதிபேராணையை தில்லி உயர்நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்தார்.

5. தில்லி உயர்நீதிமன்றம் கீழ்கண்ட தீர்முடிவுகளின் அடிப்படையில் நீதிப்பேராணை மனுவை அனுமதித்தது :–

> "16. தற்போதைய வழக்கின் பொருண்மைகளின்படி, ஒரு பத்திரம் நிறைவேற்றப்பட்ட சரக்குகள் உள்நாட்டு நுகர்வுக்கு அனுமதிக்கப்படாவிட்டால் மட்டுமே பிரிவு 72 (1) (டி) ஐப் பயன்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பம் எழும், மற்றும் அத்தகைய நிகழ்வில், பொருட்களின் உரிமையாளரை முழு தீர்வையையும் செலுத்துமாறு கேட்கலாம். மனுதாரரைப் போன்ற கிடங்கு–உரிமையாளருக்கு இது பொருந்தாது என்பது தெளிவாகிறது, மேலும் மனுதாரர் மீது சுங்க வரி செலுத்துமாறு கோர முடியாது.
>
> xxx xxx xxx
>
> 20. ஆகையால், மனுதாரர் சட்டத்தின் பிரிவு 63 (2) இன் படி ஏல விற்பனையிலிருந்து பெற வேண்டிய கிடங்கு கட்டணங்களை மீட்டெடுப்பது நியாயமானது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். அரசு கருவூலத்தில் வைப்பீடு செய்யப்பட்ட மீதமுள்ள தொகையை சுங்கத் துறையால் கணக்கிடப்பட்ட

சுங்க வரியின் ஒரு பகுதியை செலுத்துவதற்காக சரிசெய்யலாம்."

6. சட்டத்தின் 150 (2) (இ) பிரிவின் கீழ் கிடங்கு கட்டணங்களை மீளப்பெறுவதற்கு முன்னுரிமை பெறும் சுங்க வரிக் கட்டணங்கள் தொடர்பான ஒரு குறிப்பிட்ட விதி இருப்பதால், விற்பனை வருமானத்தை விநியோகிப்பது சட்டத்தின் 150 (2) (இ) பிரிவுக்கு இணங்க வேண்டும் என்பதே வருவாய்துறையின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞரின் வாதமாகும்.

7. இந்த நீதிமன்றத்தின் முன், மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கான கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் கேசோரம் வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பை சார்ந்திருந்தார். இந்நீதிமன்றம் பரிசீலித்த சட்டத்தின் பிரிவு 15 (1) (ஈ) இன் படி, அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் (பிரிவு 61 இன் படி) ஒரு கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்படாத பொருட்கள் முறையற்ற முறையில் கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பொருட்களாக கருதப்படுகின்றன. அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அல்லது அதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புக்கு அப்பால் சரக்குகள் கிடங்கில் இருக்கும்போது இத்தகைய முறையற்ற அகற்றுதல் நிகழ்கிறது. சரக்குகளை இறக்குமதி செய்பவர் கிடங்கிலிருந்து அகற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும் தேதியில் பொருந்தக்கூடிய விகிதத்தில் சுங்கத் தீர்வை செலுத்துமாறு கேட்கப்படலாம். இந்நீதிமன்றம் தீர்வளித்தது பின்வருமாறு :–

"13. அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் ஒரு கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்படாத பொருட்கள் முறையற்ற முறையில் கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பொருட்களாக கருதப்படுகின்றன. அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அல்லது அதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புக்கு

அப்பால் சரக்குகள் கிடங்கில் இருக்கும்போது இத்தகைய முறையற்ற அகற்றுதல் நிகழ்கிறது. மேலும், அவை கிடங்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும் தேதியில் பொருந்தும் விகிதத்தில் செலுத்தப்பட வேண்டும், அதாவது அனுமதிக்கப்பட்ட காலம் அல்லது அதன் அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்பு முடிவடைந்த தேதியில் சரக்குகளை இறக்குமதி செய்பவர் அவற்றின் மீது சுங்க வரி செலுத்துமாறு கோரப்படலாம்.

14. பிரிவு 15 (1) (b) உள்நாட்டு நுகர்வுக்கான நுழைவுச் சீட்டைக் காண்பிப்பதன் மூலம் வரி, வட்டி, அபராதம், வாடகை மற்றும் பிற கட்டணங்கள் செலுத்துதல்; மற்றும் வீட்டு அனுமதிக்கு ஒரு உத்தரவின் மூலம் ஒரு கிடங்கிலிருந்து பிரிவு 68 இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட பொருட்களின் விஷயத்தில் பொருந்தும். பிரிவு 68 மற்றும் அதன் விளைவாக, பிரிவு 15 (1) (பி) இன் விதிகள் அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் அல்லது அதன் அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புக்குள் கிடங்கிலிருந்து சரக்குகள் அகற்றப்பட்டால் மட்டுமே பொருந்தும், அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அப்பால் அல்லது அதன் அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புக்கு அப்பால் கிடங்கில் தங்கியிருப்பதன் காரணமாக, பிரிவு 72 இன் கீழ்

பொருட்கள் முறையற்ற முறையில் கிடங்கிலிருந்து அகற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்போது அல்ல.

xxx xxx xxx

17. அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புக்குள் கிடங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களை அகற்றாததன் விளைவு, பிரிவு 72 இன் விதிமுறைகளின்படி, உறுதியானது. இதன் முடிவுக்கு வரும் தேதி, வரி விகிதத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு பொருத்தமான தேதியாகும். அது முடிவடையும் தேதி தீர்வை விகிதத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு பொருத்தமான தேதியாகும். இந்த வரி உண்மையில் கோரப்படுகிறதா என்பது பொருத்தமற்றது. எனவே, மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்பாக முன்வைக்கப்பட்ட மாற்றுக் கூற்றையும் நிராகரிக்க வேண்டும்."

8. மேற்கண்ட தீர்ப்பின் அடிப்படையில், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சரக்குகளுக்கு செலுத்த வேண்டிய தீர்வை வீட்டு நுகர்வுக்காக கிடங்கிலிருந்து சரக்குகள் அகற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும் தேதியில் அதாவது கிடங்கு காலம் முடிந்து ஓராண்டு அதாவது 28.02.2002 அன்று மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும் என்று வாதிடப்பட்டது. எனவே, அன்றைய தினம் விதிக்கப்பட வேண்டிய சுங்க வரியை விற்பனை வருமானத்திலிருந்து வசூலிக்க வேண்டும் மற்றும் சட்டத்தின் பிரிவு 150 (2) இன் படி, கிடங்கு கட்டணங்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து சுங்க

தீர்வை செலுத்தப்பட வேண்டும். சட்டத்தின் தொடர்புடைய சில வகையங்கள் பின்வருமாறு :–

> "**பிரிவு 63 . வாடகை மற்றும் கிடங்கு கட்டணங்களை செலுத்துதல். –** (1) சேமித்து வைக்கப்பட்ட பொருட்களின் உரிமையாளர் சேமிப்பக உரிமையாளருக்கு, தற்போது நடைமுறையில் உள்ள எந்தவொரு சட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விகிதங்களில் அல்லது விகிதங்கள் எதுவும் நிர்ணயிக்கப்படாத நிலையில், தலைமை சுங்க ஆணையர் அல்லது சுங்க ஆணையரால் நிர்ணயிக்கப்படும் விகிதங்களில் வாடகை மற்றும் கிடங்கு கட்டணங்களை செலுத்த வேண்டும்.
>
> (2) எந்தவொரு வாடகை அல்லது கிடங்கு கட்டணமும் அவை செலுத்த வேண்டிய நாளிலிருந்து பத்து நாட்களுக்குள் செலுத்தப்படாவிட்டால், கிடங்கு உரிமையாளர், கிடங்கிடப்பட்ட பொருட்களின் உரிமையாளருக்கு அறிவித்தபின், மற்றும் பொருத்தமான அதிகாரியின் அனுமதியுடன், கிடங்கு உரிமையாளர் தேர்ந்தெடுக்கும் போதுமான அளவுக்கு பொருட்களை விற்க (கிடங்கிடப்பட்ட பொருட்களின் எந்தவொரு பரிமாற்றத்தையும் பொருட்படுத்தாமல்) ஏற்பாடு செய்யலாம்.
>
> xxx xxx xxx

பிரிவு 71. இந்தச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைத் தவிர சரக்குகளை கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றக் கூடாது. – உள்நாட்டு நுகர்வு அல்லது ஏற்றுமதி அல்லது வேறு ஒரு கிடங்கிற்கு எடுத்துச் செல்லும் அனுமதி அல்லது இந்தச் சட்டத்தில் வேறுவிதமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைத் தவிர, எந்தவொரு களஞ்சியப்படுத்தப்பட்ட பொருட்களும் கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்படக்கூடாது.

xxx xxx xxx

பிரிவு 150. பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கான நடைமுறை மற்றும் விற்பனை வருமானத்தை பயன்படுத்துதல். – (1) பறிமுதல் செய்யப்படாத எந்தவொரு பொருளும் இந்தச் சட்டத்தின் ஏதேனும் விதிகளின் கீழ் விற்கப்பட வேண்டியிருந்தால், அதன் உரிமையாளருக்கு அறிவித்த பின்னர், அவை பொது ஏலத்தின் மூலம் அல்லது டெண்டர் மூலம் அல்லது உரிமையாளரின் சம்மதத்துடன் வேறு எந்த முறையிலும் விற்கப்பட வேண்டும்.

(2) அத்தகைய விற்பனையிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் –

(அ) முதலாவதாக, விற்பனையின் செலவுகளைச் செலுத்துவதற்கு,

(ஆ) சரக்கு மற்றும் பிற கட்டணங்கள் செலுத்தப்படுவதற்கு அடுத்ததாக, ஏதேனும் இருந்தால், விற்கப்பட்ட பொருட்கள் தொடர்பாக, சரக்குக் கையாளுபவருக்கு செலுத்தப்பட வேண்டும், அத்தகைய கட்டணங்கள் குறித்து சரக்குகளின் காவலில் உள்ள நபருக்கு அறிவிப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தால்,

(இ) விற்கப்பட்ட சரக்குகள் மீது தீர்வை ஏதேனும் இருந்தால், செலுத்துவதற்கு அடுத்ததாக,

(உ) இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் அல்லது சுங்கம் தொடர்பான வேறு ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழ் சரக்குகளின் உரிமையாளரிடமிருந்து மத்திய அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய ஏதேனும் தொகையை செலுத்துவதற்கு அடுத்ததாக, மற்றும் மீதி, ஏதேனும் இருப்பின், சரக்குகளின் உரிமையாளருக்கு செலுத்தப்பட வேண்டும்."

9. எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர், உரிமை கோரப்படாத / அகற்றப்படாத சரக்குகளை அகற்றுவது தொடர்பான மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க கையேட்டின் அத்தியாயம் 21– ஐ குறிப்பிட்டார். கையேட்டிலிருந்து தொடர்புடைய கூறுகள் பின்வருமாறு:

"7. பொருட்கள் விற்கப்பட்டவுன் பொருட்கள் மீதான சுங்கவரி கணக்கிடப்படுகிறது. சுங்கவரியை கணக்கிடுவதற்கு உரிமை கோரப்படாத மற்றும் வழங்கப்படாத பொருட்களை விற்பனை மூலம் கிடைக்கும் தொகையை வைத்து மதிப்பு மற்றும்

கூட்டுவரியை சரிசெய்து கொள்ள வேண்டும்.

சரக்குகளின் விற்பனை வருமானத்தை பங்கீடு செய்தல்:

8. உரிமை கோரப்படாத/தீர்க்கப்படாத சரக்குகள் மீது, சுங்க வரி பொறுப்புக்கள் மற்றும் போக்குவரத்து கட்டணங்கள் மற்றும் சேமிப்பு கட்டணங்கள் ஆகியவை ஏற்படுகின்றன, அவை விற்பனை வருமானத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும். கூடுதலாக, அத்தகைய பொருட்களை விற்பனை செய்வதில் ஏற்படும் விற்பனை செலவுகள் மீட்கப்பட வேண்டும். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், அத்தகைய பொருட்களின் விற்பனை வருமானம் அனைத்து முகமைகளின் கடமைகளை பூர்த்தி செய்ய போதுமானதாக இருக்காது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், எந்த பொறுப்பு முதலில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அத்தகைய சூழ்நிலையை சமாளிக்க, சுங்கச் சட்டத்தின் பிரிவு 150 (2) இல் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. உரிமை கோரப்படாத / தீர்வுபடுத்தப்படாத பொருட்களின் அத்தகைய விற்பனையின் விற்பனை வருமானம் பின்வரும் முறைகளில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்:

(அ) முதலாவதாக, விற்பனையின் செலவுகளை

செலுத்துவதற்கு,

(ஆ) சரக்குக் கட்டணத்தையும், விற்கப்பட்ட பொருட்களுக்குப் பொறுத்து, ஏதேனும் கட்டணங்கள் இருந்தால், அத்தகைய கட்டணங்கள் பாதுகாவலர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தால், அவை போக்குவரத்து நிறுவனத்திற்கு செலுத்தப்பட வேண்டும்.

(இ) அடுத்ததாக, விற்கப்பட்ட சரக்குகள் மீது தீர்வை ஏதேனும் இருந்தால், செலுத்துவதற்கு,

(ஈ) விற்கப்பட்ட பொருட்கள் தொடர்பாக, பொருட்களின் காவலில் இருப்பவருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய கட்டணங்களைச் செலுத்துவதற்கு அடுத்ததாக,

(உ) அடுத்ததாக, இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் அல்லது சுங்கம் தொடர்பான வேறு ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழ் சரக்குகளின் உரிமையாளரிடமிருந்து மத்திய அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய எந்தவொரு தொகையையும் செலுத்தவேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்ட கொடுப்பனவுகளைச் செய்த பிறகு, ஏதேனும் நிலுவைத் தொகை இருந்தால், அது பொருட்களின் உரிமையாளருக்கு செலுத்தப்பட வேண்டும்."

10. மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியத்தால் வெளியிடப்பட்ட 28.11.2001 தேதியிட்ட மற்றொரு சுற்றறிக்கை இங்கு

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சுற்றறிக்கை பின்வருமாறு :–

"சுங்கச் சட்டம், 1962 இன் பிரிவு 150 இன் கீழ் உரிமை கோரப்படாத/அகற்றப்படாத பொருட்களை அகற்றுதல் / விற்பனை செய்வதன் மூலம் கிடைக்கும் விற்பனை வருமானத்தைப் பகிர்வது தொடர்பாக சுங்க நிறுவனங்களில் நடைமுறையில் வேறுபாடு உள்ளது என்று இந்திய கொள்கலன் கழகத்திடமிருந்து (CONCOR) ஒரு குறிப்பு பெறப்பட்டது. சில சுங்க அலுவலகங்கள் ஏலத்தில் விற்பனை செய்யப்படும் பொருட்களின் விற்பனை வருமானத்திலிருந்து விற்பனை செலவுகளைக் கழித்தபின், ஏலத்தில் விற்பனை செய்யப்படும் பொருட்களின் மீது செலுத்த வேண்டிய சுங்க வரியை நிர்ணயிப்பதாகவும், மற்ற சுங்க அலுவலகங்கள் எந்தக் கழிப்பையும் அனுமதிக்காமல் விற்பனை வருமானத்தின் அடிப்படையில் வரியை நிர்ணயிப்பதாகவும் அறிக்கையிடப்பட்டது.

2. இந்த விவகாரம் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது –

அ) சுங்க வரியானது உரிமை கோரப்படாத அல்லது வழங்கப்படாத பொருட்களின் விற்பனை தொகையை விலையாக கருத்தில் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படும். வரியை கணக்கிடுவதற்கு விற்பனை செலவுகள் அல்லது வேறு எந்த

கட்டணத்திலும் விலக்களிக்காமல் மொத்த விற்பனை வருமானம் மற்றும் வரி விலையாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

ஆ) சுங்க வரி நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட பிறகு உரிமை கோரப்படாத அல்லது வழங்கப்படாத பொருட்களின் விற்பனை வருமானம் சுங்கவரி சட்டம் பிரிவு 150(2)ன் கீழ் சொல்லப்பட்டுள்ள வகையில் ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

3. இந்த அறிவுறுத்தல்களை பொருத்தமான பொது அறிவிப்பு / நிலையாணை வழங்குவதன் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரின் கவனத்திற்கும் கொண்டு வரலாம்.

4. இந்த அறிவுறுத்தலை நிறைவேற்றுவதில் ஏதேனும் சிக்கல்கள் இருந்தால் அவை வாரியத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டு வரப்படலாம். தயவுசெய்து இந்த சுற்றறிக்கை கிடைத்ததை உறுதிப்படுத்தவும்."

11. இந்த மேல்முறையீட்டில் தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சனை என்னவென்றால், கேசோரம் என்ற வழக்கில் பிரிவு 61ன்படி கிடங்கிலிருந்து பொருட்களை அகற்றுவதாக கருதப்படும் தேதியில் சுங்கவரியின் கணக்கீடு மதிப்பிடப்படுமா அல்லது இறக்குமதியாளர் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் அனுமதியை பெற தவறிய காரணத்திற்காக விற்பனை செய்த நாளிலிருந்தா என்பதாகும்.

12. மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பில், பிரிவு 150 ன்படி கிடங்கு கட்டணங்களை வசூலிக்கும் உரிமையை விட சுங்கவரியை வசூலிக்கும்

உரிமை மேலானது என்று விற்பனையானது பிரிவு 63ன் படி அல்ல என்றும், பிரிவு 72ன் படி தான் நடத்தப்பட்டதாகவும், வருவாய்துறை தரப்பில் கூறப்படும் வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் ஒப்பந்தபுள்ளி பெறப்பட்ட விலையை விட சுங்கவரி அதிகமாக இருக்கும். இருப்பினும் சுங்கவரியை கணக்கிடப்பட்ட தேதியை விற்பனை தேதியாக கருதினால் ரூ.27,47,146/– என்ற தொகையினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக இருக்கும்.

13. மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பில், 16.04.2004 தேதியிட்ட சுற்றறிக்கையை மேற்கோளிட்டு பொருட்களை குறிப்பிட்ட காலம் முடிவடைந்த பிறகு எடுத்துக்கொள்ளுமாறு அழைப்பு விடுக்க வேண்டும் என்றும், தவறும்பட்சத்தில் அதற்கான தொகை, தீர்வை, வாடகை மற்றும் பிற கட்டணங்கள் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது.

14. உள்நாட்டு நுகர்வுக்காக இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு பொருந்தும் வரியை, உள்நாட்டு நுகர்வுக்காக இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு பொருந்தும் வரியாகக் கருதி, அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு மேல் சுங்கக் கிடங்கில் இருந்த பொருட்களுக்கு சுங்க வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டும் என்று இறக்குமதியாளர் கோரிய ஒரு வழக்கு கேசராம் ஆகும். சட்டத்தின் பிரிவு 61 இன் கீழ் வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் சரக்குகளை ஒரு கிடங்கில் வைத்திருக்க முடியும் என்று இந்த நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது, எனவே, பிரிவு 68 மற்றும் பிரிவு 15 (1) (b) ஆகியவை அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புடன் மற்றும் அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அப்பால் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட நீட்டிப்புடன் சரக்குகள் கிடங்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டால் மட்டுமே பொருந்தும்.

15. தற்போதைய வழக்கு இறக்குமதியாளருக்கு சுங்க வரி வசூலிக்கப்பட்ட வழக்கு அல்ல. இறக்குமதியாளர் கிடங்கின் அனுமதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் பொருட்களை விடுவிக்க கோரவில்லை. எனவே அதிகாரியின் அனுமதிக்கும் பிறகும், இறக்குமதியாளரால் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களை விடுவிக்க கோரிய தவறியதன் காரணமாக ஏலமிடப்பட்ட வழக்காகும். எனவே கேசோரம் வழக்கு இவ்வழக்கிற்கு பொருந்தாது.

16. பிரிவு 63 ன் படி, கிடங்கு பொருட்களின் உரிமையாளரை வாடகை மற்றும் கட்டணங்களை தற்போதைய நடைமுறையில் உள்ள சட்டத்தின்படி சுங்க ஆணையரால் நிர்ணயம் செய்யப்படலாம். அவ்வாறு வாடகை செலுத்தப்படாவிட்டால் கிடங்கு பராமரிப்பாளர் அதிகாரியின் அனுமதிக்கு பிறகு பிரிவு 63 ன் படி, வாடகை மற்றும் கிடங்கு கட்டணத்தை இறக்குமதியாளரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

17. பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பொருட்களைத் தவிர மற்ற பொருட்கள் சட்டத்தின் எந்தவொரு வகையத்தின் கீழ் விற்கப்பட்டால் விற்பனை வருமானத்தை விநியோகிப்பதை சட்டத்தின் பிரிவு 150 மேற்கொள்கிறது. சட்டத்தின் பிரிவு 150 இன் கீழ் உரிமை கோரப்படாத / விடுவிக்கப்படாத சரக்குகளை அகற்றுதல் / விற்பனை செய்வதன் மூலம் கிடைக்கும் விற்பனை வருமானத்தை பிரித்தல் தொடர்பான நடைமுறையில் உள்ள வேறுபாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு மத்திய ஆயத்தீர்வை மற்றும் சுங்க வாரியம் 28.11.2001 அன்று ஒரு தெளிவுரை வெளியிட்டது. உரிமை கோரப்படாத/தீர்க்கப்படாத பொருட்களை விற்பனை செய்வதிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை கூட்டு வரி விலையாகக் கருதி, சுங்க வரி பின்னோக்கி கணக்கீடு செய்வதன் மூலம் நிர்ணயிக்கப்படும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. தீர்வையைக் கணக்கிடுவதற்கு, விற்பனை செலவுகள்

அல்லது வேறு எந்த கட்டணத்திற்கும் எந்தப் பிடித்தமும் அனுமதிக்காமல் மொத்த விற்பனை வருமானத்தை கூட்டுவரி விலையாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

18. மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியத்தால் வெளியிடப்பட்ட சுற்றறிக்கையின் படி, சுங்க வரியை விற்பனை விலையில் கணக்கிட வேண்டும், கிடங்கின் அனுமதிக்கப்பட்ட காலம் காலாவதியாகும் தேதியில் செலுத்த வேண்டிய தீர்வையில் அல்ல. வாரியத்தின் இத்தகைய சுற்றறிக்கை வருவாய்த் துறையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. எனவே, சுங்க வரி செலுத்தப்படுவது என்பது கிடங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களை விற்பனை செய்வதிலிருந்து கிடைக்கும் விற்பனை வருமானத்தின் அடிப்படையில் தான், நுழைவுச் சான்றிதழை தாக்கல் செய்யும் நேரத்தில் அல்லது அனுமதிக்கப்பட்ட கிடங்கு காலம் முடிவடையும் தேதியில் செலுத்த வேண்டிய சுங்க வரி அடிப்படையில் அல்ல.

19. இதன் விளைவாக, தற்போதைய மேல்முறையீடு, சுங்கச் சட்டம், 1962 மற்றும் 20.11.2011 தேதியிட்ட சுற்றறிக்கையுடன் உடனிணைந்த மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரிய கையேட்டின் அத்தியாயம் 21 ஆகியவற்றில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட சுங்க வரியை உறுதிப்படுத்தவும், கூறப்பட்ட சட்டத்தின் பிரிவு 150 (2) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முன்னுரிமையின்படி அதை சரிசெய்யவும் உத்தரவுகளுடன் முடிக்கப்படுகிறது. மேலும், ரூ.27,47,146/– (ரூபாய் இருபத்தேழு லட்சத்து நாற்பத்தேழாயிரத்து நூற்று நாற்பத்தி ஆறு மட்டும்) தொகையில் வங்கி உத்தரவாதம் ஏற்கனவே மேல்முறையீட்டாளர்களால் கோரப்பட்டிருந்தால், மேற்கூறிய தொகை இன்று முதல் மூன்று மாதங்களுக்குள் உயர்நீதிமன்றம் வழங்கிய வழிகாட்டுதல்களின்படி எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று

உத்தரவிடப்படுகிறது.

20. மேல்முறையீடு மேற்கண்ட விதிமுறைகளின்படி செலவுகள் குறித்து எந்த உத்தரவும் இல்லாமல் முடிக்கப்படுகிறது.

மேல்முறையீடு தீர்மானிக்கப்பட்டது.

<u>பொறுப்புத் துறப்பு</u>

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கும் உட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."